

TALE VED VIGSLING AV BISKOP I TUNSBERG JAN OTTO MYRSETH 23. SEPTEMBER 2018

Ved leder i Kirkerådet, Kristin Gunleiksrud Raam

Deres majestet, mine damer og herrer
Kjære Jan Otto Myrseth

Så ble du biskop. Gratulerer! Her sitter du i din lilla bispeskjorte som et synlig uttrykk for at du nå har betydelig makt. En makt som bærer i seg et ansvar og en retning og en forpliktelse. Da er det bare passende at det første som møter deg etter vigslingen er barn og unge fra Nøtterøy domkantori, som synger fra scenen her – sterkt og troverdig – at «Selv for en utstøtt finnes det en Gud!» Sterkere kan det ikke settes på plass. Dette budskapet er du nå forpliktet til å løfte frem. Dette er retningen for din makt. Og slik klinger budskapet fra barn og unge som ga stemme til 1500-tallets utstøtte sigøynere i Paris så godt sammen med din første preken som biskop: du snakket om Gud som er der for den utstøtte, for den som er utenfor, for den som er fremmed. Slik, Jan Otto, er det gitt en tydelig retning for din bispegjering.

Du har hatt en uvanlig sterk og tydelig trosvandring. Du har endret retning flere ganger underveis. I disse prosessene har du vært opptatt av å trenge dypere inn i spørsmålene. Du har ikke tatt lett på det. Du har sagt at når du har endret syn og ståsted i sentrale teologiske og kirkepolitiske spørsmål, skal du gjøre det på kvalifisert og trygg grunn. Du har våget å utsette deg selv for endring. Slike prosesser gjør en sårbar. I deg ser jeg en mann som har stått sårbart rakrygget i prosessen – og vært åpen for hva det har gjort med deg. Og slik er du blitt sterk, tror jeg.

Nettopp fordi du har jobbet så grundig med teologiske spørsmål, og at du kjenner godt til ulike deler av kirkelandskapet, har du en helt egen troverdighet og du står støtt i din egen troshistorie.

Du har en spesiell evne til å kombinere åpenhet og trygghet. Og du sier igjen og igjen at kirken må møte folk med barmhjertighet og raushet. Kanskje fordi du er en ganske raus person selv. Jeg får stadig høre drypp fra din tid som prest og prost. Og det som gjør inntrykk, er fortellingene om der du har vært tydelig tilstede i menneskers liv. I deres kriser og dype nedturer. Det snakkes fortsatt om hvordan du da var nær og til stede. Folk husker sånt. Det handler om å vise et glimt av Gud. Jeg pleier å si at kirken må være god på Gud og god på folk. Det er du.

Og så er det latteren din. Den er det umulig å ikke legge merke til. Jeg husker godt første gang vi snakket sammen. Da var du leder av Bjørgvin kirkeakademi og jeg var generalsekretær i Norske kirkeakademier. Det var en morsom samtale, men også litt vågal. Vi pushet litt på grensene og hadde en spennende og utfordrende samtale om kirken og troen. Vi dyttet begge litt på oppleste sannheter og trygge tolkningsrammer. Jeg husker deg som modig, tydelig – og med en latter som løste opp og satte fri.

Kjære Jan Otto. Fortsett å le. Fortsett å dytte litt på grensene for det etablerte kirkelige, dytt litt på grensene for rollen din. Dytt litt på det som er opplest og vedtatt. Fortsett å borre dypere i troen og livet. Fortsett å vandre. For da kan du – med den makt som tilligger din nye rolle – med den lilla skjorten som et synlig uttrykk – fortsette å gi håp, fortsette å fortelle om at «selv for en utstøtt finnes det en Gud»!

Og så: nå er du nesten helt biskop. Du er kallet, du er vigslet, du har fått bispekorset om halsen. Men brevet om at du er rett kallet mangler. Det er det jeg som er gleden av å gi deg. Så med dette er du fullt og helt biskop i Den norske kirke. Gratulerer!